

státní opera praha

Intendant: Mgr. JAROSLAV VOCELKA

Šéf baletu: PAVEL ĎUMBALA

TISKOVÁ ZPRÁVA

Sezona 2005 - 2006

29. listopadu 2005

Bedřich Smetana

Má vlast

My Country

Premiéra 8. prosince 2005 v 19.00 hodin ve Státní opeře Praha

NÁSLEDUJÍCÍ PREMIÉRY V SEZONĚ 2005/2006

Giuseppe Verdi (1813 – 1901)

I VESPRI SICILIANI / SICILSKÉ NEŠPORY

Dirigent: HILARY GRIFFITHS

Režie: KAREL KŘÍŽ

Scéna: JAROSLAV MALINA

Kostýmy: KRISTINA MATRE KŘÍŽOVÁ

Choreografie: PAVEL ĎUMBALA

Premiéra: 23. 3. 2006

Komponování opery Sicilské nešpory, kterou si u Verdiho objednala v roce 1852 pařížská opera, nepřineslo skladateli mnoho tvůrčí pohody: problémy mu působil francouzský text libreta stejně jako spolupráce s libretistou Eugènem Scribem, který nebyl ochoten vyjít vstříc skladatelovým požadavkům. Proti své vůli musel Verdi vložit – v souladu s tehdejším závazným územ ve francouzské opeře – rozsáhlou baletní scénu („Roční doby“ ve 3. dějství). Když se k tomu přidaly rozpory s představitelkou hlavní ženské role Sophií Cruvelli, označil rozezlený skladatel v dopise řediteli opery Roqueplanovi „rok strávený ve Francii za zcela promarněný“ a dodal: „Za tu dobu bych mohl složit dvě italské opery!“. Pařížská premiéra opery 13. 6. 1855 byla nicméně velmi úspěšná; v Itálii revoluční námět, čerpající z historického povstání Sicilanů proti Francouzům v roce 1282, narazil na odpor cenzury a opera mohla být uvedena až s upraveným překladem libreta do italštiny.

V Čechách byly Sicilské nešpory inscenovány pouze čtyřikrát: německy 29. 1. 1859 ve Stavovském divadle v Praze, česky 10. 12. 1953 v Plzni, 27. 1. 1961 v Ostravě a 1. 4. 1967 v Liberci. Státní opera Praha uvede italskou verzi opery v hudebním nastudování britského dirigenta Hilaryho Griffithse, který ve Státní opeře Praha připravil řadu premiér: v roce 1992 Straussovou *Salome* a Zemlinského aktovky *Florentinská tragédie* a *Infantčiny narozeniny*, v roce 1995 *Kouzelnou flétnu*, v roce 2000 Schönbergovo *Očekávání* a v roce 2003 Leoncavallovu *Bohému* a novou inscenaci opery *Nížina* Eugena d'Alberta u příležitosti 100. výročí světové premiéry v Novém německém divadle (dnes Státní opery Praha).

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809 – 1847)

SEN NOCI SVATOJÁNSKÉ (*balet*)

Libreto a choreografie: **LIBOR VACULÍK**

Scéna: **PETR ČANECKÝ**

Kostýmy: **ROMAN ŠOLC**

Premiéra: 6. 4. 2006

Shakespearův Sen noci svatojánské vznikl jako příležitostný oslavný kus určený původně k domácímu provozování při svatební slavnosti. Geniální féerie s mihotavým světem lesních bytostí, do něhož je zasazen jemný sen jedné noci, kouzelná hra mileneckých párů i půvabné vystoupení řemeslníků, inspirovala teprve sedmnáctiletého Felixe Mendelssohna-Bartholdyho k napsání mimořádně úspěšné předehry. O 15 let později složil na žádost pruského krále Friedricha Wilhelma IV. hudbu k celé hře. „Rád bych si splnil sen inscenovat Sen noci svatojánské jako jednu z nejbizarnějších, nejgrotesknějších a nejerotickějších her, které nám nebaletní literatura poskytuje“, říká choreograf Libor Vaculík. „Selankovitou komedii posunout třeba až na nebezpečnou hranici grotesky, realitu prolínat s iracionalitou, chvíli smích, chvíli krutost, chvíli pláč. Mám pocit, že na prahu nového milénia není nic jisté... z tyрана se může stát otrok, ze sluhy se vyklube tyran, z lásky nenávisť, z mollu dur, z tanga valčík a z baletu rap. Ne vždy, ne všude, ale ve snech a touhách hlavních postav Snu noci svatojánské určitě.“

Leonard Bernstein (1918 – 1990)

CANDIDE

Dirigent: **GUILLAUME TOURNAIRE, FRANTIŠEK DRS**

Režie, scéna a choreografie: **MICHAL CABAN, ŠIMON CABAN**

Kostýmy: **SIMONA RYBÁKOVÁ**

POHYBOVÁ SPOLUPRÁCE: **REGINA HOFMANOVÁ**

SVĚTELNÝ DESIGN: **PAVEL DAUTOVSKÝ**

Premiéra : 25. 5. 2006

Kdyby existovala zvláštní cena za nejvyšší počet verzí téhož díla, pak by ji musel dostat Candide. Pronásledoval Leonarda Bernsteina plných 33 let! Od první muzikálové verze na libreto americké spisovatelky Lillian Hellman podle slavné Voltairovy novely (premiéra 1. 12. 1956 v New Yorku) přes další muzikálové a posléze operní podoby až k poslední, uvedené 13. 12. 1989 v Barbican Centre v Londýně, se pokaždé měnilo libreto i hudební zpracování, byly přidávány nové písně (Bernstein sám byl i autorem textu k několika z nich). Zábavná nevázaná satira, pojatá zčásti jako sofistickovaná opereta, zčásti jako ztřeštěná komedie s názvuky montypythonského humoru, je skvělým přetlumočením Voltairova ironického úšklebku na adresu filozofických směrů založených na optimistickém světonázoru.

V průběhu opery, která postupuje kupředu v bleskovém spádu, dojde k vyhnání smolařského mladíka Candida z rodné Vestfálie, jeho naverbování do bulharského vojska, předvedení před španělskou inkvizicí, podvodné ožebračení, bloudění v jihoamerickém pralese, ztroskotání na pustém ostrově a opětovnému odlučování od milované Kunigundy, která s důstojností snáší nejrůznější formy tělesné pohany, jichž se na ní dopouští doslova kdekdo. Candide má ovšem během všech katastrof neustále na paměti poučku svého učitele doktora Panglosse, že totiž „všechno je dokonalé v tomto nejdokonalejším ze všech možných světů.“ Bernsteinova půvabná partitura proložená vtipnými písněmi (mj. i slavnou koloraturní árií Kunigundy „Glitter and Be Gay“) se stala kultovním muzikálem a zejména v USA zdomácněla jak v repertoáru amatérských spolků, tak velkých operních domů.

V České republice byl Candide uveden jen jednou – česky 16. 5. 1980 ve Státním divadle v Brně.

Bedřich Smetana (1824-1884)

MÁ VLAST /My Country

Libreto : **JÁN ĎUROVČÍK, MARTIN HRDINKA**

Dirigent: **PETR VRONSKÝ**

Režie a choreografie: **JÁN ĎUROVČÍK**

Scéna: **BORIS KUDLIČKA**

Kostýmy: **MARTIN ČERNÝ**

Il. dirigent: **FRANTIŠEK DRS**

Dramaturgická spolupráce: **TOMÁŠ SYROVÁTKA**

Asistent choreografie: **MARIANNA PAULÍKOVÁ**

Baletní mistři: **KATEŘINA DEDKOVÁ, HANA VLÁČILOVÁ**

Hraje: **Orchestr Státní opery Praha**

Tančí: **Balet Státní opery Praha**

Děkuji profesoru V. Vašutovi za odborné konzultace, které mně při přípravě inscenace poskytli.

Ján Ďurovčík

Premiéra: 8. prosince 2005

Reprízy: 11., 12., 13. XII. 2005

8., 9., 13., 14. III. 2006

Na 8. prosince připravuje balet Státní opery Praha premiéru inscenace na hudbu Bedřicha Smetany Má vlast. Choreografem inscenace je mladý slovenský tvůrce Ján Ďurovčík, jemuž spolu s Martinem Hrdinkou přísluší i autorství libreta.

Inscenátoři přistoupili k původní smetanovské látce s úctou, ne však pietně. Koncepce libreta věrně vychází ze Smetanových vlastních námětů, s nimiž ovšem pracuje jako s inspirací a hledá paralely, které jsou živé a rezonují v našem čase. Něco obdobného ostatně Mou vlastní sledoval sám Smetana. Jeho adorace husitského odkazu našich dějin měla v Habsburské monarchii svůj zcela jasný a odvážný politický význam.

Cílem autorů baletního projektu Má vlast není slepě věrná „dramatizace“ Smetanovy látky. Na jevišti Státní opery Praha neožijí legendární postavy z dob bájně dívčí války ani spící blaničtí rytíři. Libreto vypráví příběhy lidí z různých údobí českých národních dějin, které se až překvapivě podobají našim mýtům a legendám. Paralelně s „historií vlasti“ rozvíjí inscenace příběh muže a ženy, příběh rodiny, která zrcadlí vše podstatné, co se za života našeho a našich předků událo.

Balet Má vlast má stejně jako Smetanův symfonický cyklus šest částí, z nichž každá dostala v naší inscenaci nový podtitul.

VYŠEHRAD – Zrod, pýcha a pád

Symfonická báseň Vyšehrad nese podtitul „Zrod, pýcha a pád.“ Svým obsahem přesahuje prehistorický úsvit dějin legendárního knížecího dvora na břehu Vltavy. Je jakýmsi nadčasovým podobenstvím našich dějin od jejich počátků, napříč dobami „temna“ až téměř do současnosti. Oproti původní smetanovské látce má výrazně nadčasový charakter a tematicky přesahuje úsvit národních dějin.

VLTAVA – Tepna národa

Spolu s částí Z českých luhů a hájů nejsymboličtější část inscenace. Za inspiraci posloužily libretistům historické okolnosti, za nichž byla Smetanova Vltava uváděna. V době ohrožení nacismem posilovala tato Smetanova skladba národní sebevědomí a v této souvislosti se objevil metaforický výraz „Vltava jako tepna národa.“ Slévání potoků a říček, síť žil a tepen, proudění krve v člověku. Tep národa a tep lidského srdce – to jsou podněty pro choreografovu fantazii. Vltava jako symbol krve, spojení muže a ženy, naděje nového života nejen pro národ, ale pro každého jednotlivce a jeho osobní život.

ŠÁRKA – Zrada a pomsta

Legenda o dívčí válce, o Šárce, která se za činy jednotlivce mstí na celém mužském pokolení, má v našich dějinách snad jen jednu jedinou paralelu. Jsou jí poválečné události vrcholící vyhnáním sudetských Němců. Pomsta za zločiny konkrétních lidí dopadá na celý národ. Uprostřed třetí části inscenace Má vlast stojí vztah české ženy k jejímu německému manželovi.

Naše nedávná minulost nahlédnutá s naléhavostí starého mýtu slibuje silné dramatické napětí a dnes již vzácné tragické gesto. Jedná se o dějově a zřejmě i tematicky nejsilnější část libreta.

Z ČESKÝCH LUHŮ A HÁJŮ – Očima dítěte

Námětem není líčení krás přírody, ale subjektivní, intimní zážitek, který v člověku vyvolává. Nejinak tomu bylo i u samotného Smetany.

Z českých luhů a hájů volně navazuje na předchozí děj, v němž došlo k rozchodu ústřední milostné dvojice. Českou krajinou projdeme spolu s dítětem z neúplné rodiny.

TÁBOR – Totalita

Smetanův Tábor, to je oslava někdejší mocenské i duchovní síly. Tábor – město husitů. Představa vojensky organizovaného života ale může vyvolávat i negativní asociace. Život v totalitě, život podle pravidel, práce v obrovských továrních halách. Zkušenost s tím, co omezuje lidskou svobodu, spontánnost, přirozenost. I v běžném jazyce užívaná spojení jako pionýrský tábor, pracovní tábor, tábor socialismu odkazují na skrytou souvislost mezi zdánlivě odvislými zkušenostmi z různých staletí. Básnická obrazivost spojuje oba inspirační zdroje: život v šiku, život v kolektivu, život s přísným režimem.

Scénograficky dominantní obraz šedivých sídlišť ostře kontrastuje s naivní dětskou představou rodného domku z předchozí části.

BLANÍK – Revoluce

Poslední část Smetanovy *Mé vlasti* slibuje naději. Tak je tomu i v připravované baletní inscenaci. Znovu se na jeviště vrátí motivy „sílení proudu Vltavy“ – tentokrát v novém – společenském, politickém významu: sílí „hlas svobody“.

Nadějí mnohých se stal pád totality, bourání zdí, které rozdělovaly Evropu a četné rodiny. V této historické kulise se uzavře příběh baletu *Má vlast*.

Má vlast je baletem, který střídá symbolické i historicky konkrétní části. Choreografie s emocionálním a obrazným účinkem stojí vedle silně dramatických a dějových situací odehrávajících se na pozadí zlomových událostí české historie. Intimní lidské příběhy se prolínají s nadosobními dramaty, lyrické se objevuje vedle tragického, metaforické vedle reálného.

Má vlast slibuje stát se inscenací, která se nevyhýbá silným dramatickým momentům, situacím a tématům, která jsme zvyklí vídat spíš na činoherních než na baletních scénách. Není monumentální a nekritickou oslavou vlasti, ale z velké části příběhem o nás samých.

Tomáš Syrovátka

JÁN ĎUROVČÍK /libreto, choreografie, režie/

Ján Ďurovčík patří ve svém oboru k nejzkušenějším slovenským umělcům. Studoval choreografii na VŠMU v Bratislavě a na tanečním institutu v belgických Antverpách. V roce 1991 se stal laureátem české a slovenské choreografické soutěže, v roce 1994 finalistou soutěže Prix Volinine Paris, několikrát byl oceněn premií Slovenského literárního a dramatického fondu.

Jako sólista získal angažmá v Dansetheatre Amsterdam a učil moderní tanec na International Dance Stage v Belgii. Již ve dvaadvaceti letech založil Balet Torzo, dvanáctičlenný profesionální soubor moderního tance. Právě s ním uvedl v roce 1991 své první celovečerní dílo Responsio Mortifera.

V pouhých čtyřiaadvaceti letech zahájil spolupráci se Slovenským národním divadlem v Bratislavě, kde v průběhu několika sezon vytvořil mimo jiné choreografie celovečerních baletů Z pohádky do pohádky, Svěcení jara, Rasputin či Spartakus. V roce 1997 se stal spoluzakladatelem a uměleckým ředitelem BDT a pro toto těleso vytvořil představení Svatby, Pták Ohnivák, dětský muzikál O Jankovi Hraškovi a multimediální projekt Romeo a Julie. V roce 1999 uvedl jako scenárista, choreograf a režisér se souborem SĽUK inscenaci Strom, a získal za ni ocenění „Křišťálové křídlo“ v kategorii divadlo a film.

V roce 2000 založil divadelně-taneční těleso JAN a vytvořil pro něj autorský program „...na Vaše hroby“. S tímto představením procestoval celé Slovensko, bylo však uvedeno i v newyorském World Financial Center. V letech 2000-2002 choreograficky spolupracoval na muzikálech Někdo to rád horké, Hamlet, Balada o zlodějovi koní aneb Cikáni jdou do nebe a Klec bláznů pro Novou scénu Bratislava, je též choreografem muzikálu Řek Zorba pro Divadlo A. Bagára v Nitře.

Na svém kontě má desítky baletních, operních i muzikálových choreografií a režii pro soubor SĽUK, Státní divadlo v Košicích, Národní divadlo v Brně, Státní operu Praha, Divadlo J. K. Tyla v Plzni nebo Divadlo F. X. Šaldy v Liberci, kde nastudoval divácky mimořádně úspěšné muzikály Malováno na skle a Donaha!. Jako režisér a choreograf je podepsán pod pražskou verzí muzikálu Pomáda (v produkci GOJA MUSICHALL), která se dočkala dvou set repríz. Pro Slovenské divadlo tance, jehož je zakladatelem, připravil v roce 2005 činoherně-taneční projekt Bolero. Často spolupracuje se Slovenskou a Českou televizí. Prozatím nejvýraznějším mezníkem umělecké kariéry Jána Ďurovčíka se stala premiéra autorského projektu Pták Ohnivák v Tokyo National Theatre v lednu 2004, který bude od prosince 2005 pro velký úspěch znovu zařazen na repertoár.

MARTIN HRDINKA /libreto/

V letech 1990-1996 byl scenáristou a moderátorem populární Televizní hitparády nejprodávanějších alb, tehdy jediného programu tohoto druhu na našich obrazovkách. Do České televize přišel s nápadem udělovat každým rokem Výroční ceny akademie české populární hudby (Česká Gramy později Anděl). Je spoluzakladatelem akademie, pětkrát byl scenáristou a moderátorem slavnostního předávání těchto cen.

Několik let figuroval mezi nejoblíbenějšími osobnostmi v tehdy nejposlouchanějším soukromém radiu Evropa 2, kde byl také ranním moderátorem. Od roku 1995 vysílá na rozhlasové stanici Český rozhlas 1-Radiožurnál. Je producentem více než stovky alb a také autorem a spolurealizátorem nejrozsáhlejší ankety v dějinách České populární hudby s názvem Hit století. Příímý přenos galakonzertu, ve kterém největší současné hvězdy popmusic zpívaly nejoblíbenější hity minulého století, je dodnes jedním z nejsledovanějších pořadů TV Nova.

Je autorem scénáře divadelního představení Velká muzikálová show, spoluautorem muzikálu Hříšný tanec /premiéra 2004 v Bratislavě/ a společně s Vašo Patejdem, Ivanem Hejnou a Eduardem Krečmarem napsal muzikál Jack Rozparovač, s jehož světovou premiérou se počítá na červen 2006.

Od roku 1999 je ředitelem mezinárodního festivalu populární hudby Universtalent Praha, pořádaném pod záštitou FIDOF.

PETR VRONSKÝ /dirigent/

Původně úspěšný houslista (vítěz soutěže Beethovenův Hradec 1964) začal svou dirigentskou dráhu v roce 1971 v plzeňské opeře, odkud přešel v roce 1974 do Ústí nad Labem jako šéf operního souboru. Pro jeho umělecký rozvoj byly důležité úspěchy v dirigentských soutěžích v Olomouci (1970), Besanconu (1971) a v Berlíně v soutěži H. von Karajana (1973). V roce 1978 se stal dirigentem

a v letech 1983-1991 šéfdirigentem Státní filharmonie Brno, s níž hostoval v mnoha zemích Evropy a v Japonsku. V letech 2002-2005 byl šéfdirigentem Janáčkovy filharmonie Ostrava, s níž absolvoval řadu zahraničních turné – Japonsko Španělsko, Rakousko, SRN, Polsko, atd.

Od sezony 2005/2006 je čestným šéfdirigentem Moravské filharmonie Olomouc a působí jako docent oboru dirigování na hudební fakultě pražské AMU. Pravidelně diriguje přední světové orchestry včetně Antverpského královského filharmonického orchestru, Berlínských symfoniků, Devlet Senfoni Orchestrası Istanbul, Metropolitan Orchestra Tokyo, Filharmonického orchestru Rio de Janeiro, Mnichovského rozhlasového orchestru, Petrohradského filharmonického orchestru atd. Spolupracuje také s Českou filharmonií, Symfonickým orchestrem hl. města Prahy FOK, Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu a s operními scénami doma (Národní divadlo Praha, Státní opera Praha, Janáčkova opera Brno, Divadlo J. K. Tyla Plzeň) i v zahraničí (Kammeroper Wien, Dance Theatre Haag).

Jeho repertoár zahrnuje přes dvě stě klasických, moderních, operních a symfonických děl. Je považován za všestranného dirigenta širokého záběru s mimořádným temperamentem a citem pro interpretaci.

BORIS KUDLIČKA /scéna/

Boris Kudlička absolvoval katedru scénografie na Vysoké škole múzických umění v Bratislavě, poté studoval na Akademii výtvarných umění v Groningenu v Nizozemí. Debutoval v Bratislavě návrhem scény k baletu Oskara Nedbala Z pohádky do pohádky. V roce 1995 začal pracovat v Národní opeře ve Varšavě, nejdříve jako asistent, od roku 1996 jako samostatný scénograf. Pro Národní operu ve Varšavě vytvořil scénografické návrhy k baletnímu večeru Polský triptych, k Rossiniho opeře Tancredi, Pucciniho Madama Butterfly, Szymanowského Králi Rogerovi, Verdiho Otellovi, Čajkovského Evženu Oněginovi, Mozartovu Donu Giovannimu. Velký úspěch diváků i kritiky sklídilo washingtonské představení Madama Butterfly nastudované americkými umělci.

Boris Kudlička navrhoval scény pro řadu polských činoherních i hudebních divadel, oper a galakonzertů. Jeho práce zahrnuje kostýmy pro Prokofjevův balet Romeo a Julie, návrh scény pro Zloděje srdcí od Elžbiety Sikorové (uvedeno rovněž v Centre Pompidou v Paříži), Smetanovu Prodanou nevěstu v režii Josefa Průdka v Národním divadle v Praze, Pikovou dámu (Staatsoper Berlin), Dona Giovanniho (Los Angeles Opera), Andrea Chénier (Washington National Opera), Il Viaggio a Reims (Frankfurt Oper), balety Spartakus a Rasputin (Slovenské národní divadlo). Je autorem scény pro oratorium Jeremiáš od Petra Ebena ve Svatovítské katedrále v Praze (spolu s Andrzejem Kreützem Majewskym), pro polský pavilon na světové výstavě EXPO 2000 v Hanoveru. Spolupracoval s filmem a televizí na přípravě snímků Fontána pro Zuzanu režiséra Dušana Rapoše, Egoisté režiséra Mariusze Trelińského, Mezi cizími režiséra Edoarda Pontiho se Sophií Lorenovou v hlavní roli.

MARTIN ČERNÝ /kostýmy/

Po maturitě na gymnáziu vystudoval v letech 1995-2000 scénografii na katedře alternativního a loutkového divadla pražské DAMU. Již během studií měl příležitost vyzkoušet si své představy v divadelní praxi. V libeňské synagoze na Palmovce spolupracoval s režisérkou Leinweberovou na projektu Salome, v Klubu Roxy na Goldbergovských variacích, na jihočeském zámku Kratochvíle s Divadlem Continuo na Kratochvílení 99, podílel se i na školních inscenacích v Divadle DISK. Po absolvování DAMU nehledal stálé angažmá, ale hostuje na různých scénách, často se stejnými režiséry. Pro Ivana Rajmonta navrhoval výpravu pro Shakespearova Krále Leara v ruské Jaroslavlí, pro Goethova Fausta a Moliérova Dona Juana v Klicperově divadle v Hradci Králové, pro Shakespearovu Marnou lásky snahu na Pražském hradě, Beaumarchaisovu Figarovu svatbu v Divadle pod Palmovkou, Moliérovu Školu žen v Národním divadle v Brně, pro Goldoniho Poprask na laguně v Divadle na Fidlovačce. V Národním divadle v Praze připravil s režisérem Rajmontem inscenace Dostojevského a Ginkovy Múry, Aischylovy Oresteí, Crimpova Venkova, Shakespearova Coriolana a Sheridanovy Školy pomluv. Byl scénografem Bulgakovova Psího srdce ve Studiu Rubín, Dostojevského Něžné v českobudějovickém Malém divadle, minioper V. Wimmera (Rytíř a smrt a Jelizaweta Bam) v projektu Bušení do železné opony ve Státní opeře Praha. S Jánem Ďurovčíkem spolupracoval v Liberci na inscenacích Malováno na skle a Donaha!, a na Boleru pro Slovenské divadlo tance v Bratislavě.

FRANTIŠEK DRS /2. dirigent/

František Drs studoval hru na housle na pražské konzervatoři a AMU, soukromě dirigování. V roce 1974 nastoupil jako koncertní mistr operního orchestru Divadla J. K. Tyla v Plzni, kde působil do roku 1997. V r. 1980 zde začal dirigovat nejprve balety a později operní představení. Jeho prvním samostatným operním titulem byla Humperdinckova *Perníková chaloupka* (1987). Ve svém repertoáru má více než 30 operních děl a 12 baletů (např. *Prodaná nevěsta*, *Dalibor*, *Hubička*, *Tajemství*, *Rusalka*, *Čert a Káča*, *Jakobín*, *Příhody lišky Bystroušky*, Donizettiho *Viva la mamma* a *Nápoj lásky*, *Lazebník sevillský*, *Don Giovanni*, *Kouzelná flétna*, *Rigoletto*, *Trubadúr*, *La Traviata*, *Maškarní ples*, Pucciniho *Bohéma*, *Carmen*, *Faust a Markéta*, ale i Čajkovského *Píková dáma* a Korsakovova *Pohádka o caru Saltánu*. Z baletů např. *Špalíček* B. Martinů, Čajkovského *Šípková Růženka*, Prokofjevova *Popelka*, *Romeo a Julie ad.*). Pravidelně spolupracuje s řadou symfonických orchestrů. Jeho obsáhlý repertoár zahrnuje i řadu děl z oblasti symfonické a oratorní tvorby i nahrávky pro Český rozhlas, převážně z oblasti soudobé tvorby. Od roku 2003 je dirigentem Komorního orchestru ND v Praze. Jako dirigent se představil v Německu, Francii, Rakousku, Rusku a Litvě. Během svého působení v Hudebním divadle v Karlíně doplnil svůj repertoár o díla z oboru klasické opery a muzikálu. Je zakladatelem festivalu „Operní týden“ v kutnohorském Vlašském dvoře (od roku 1995). Se Státní operou Praha spolupracuje od r. 2000 a spolupodílel se zde na nastudování opery Karla Weise *Polský žid* (3. 3. 2001) a Zdenka merty *La Roulette* (světová premiéra 17. 3. 2005), dále dirigoval opery *La Traviata*, *Madama Butterfly*, *Carmen* a *Tosca*. Od sezony 2005/2006 je stálým dirigentem SOP.

LUCIE HOLÁNKOVÁ /solistka baletu/

Lucie Holánková se tanci věnuje od svých čtyř let. Během studia na Taneční konzervatoři v Brně se zúčastnila i několika baletních soutěží a v roce 1997 získala 1. místo na Mezinárodní baletní soutěži ve Vídni. Po studii nastoupila dvouleté angažmá v Národním divadle Praha (1997-1999). V sezoně 1999/2000 přešla do Pražského komorního baletu. Zde tančila v choreografiích řady českých i světových choreografů: *Golem*, *Z mého života*, *Sinfonietta*, *Svatba*, *Po zarostlém chodníčku*, *Stabat* (Pavel Šmok), *Slovanské dvojzpěvy*, *Stmíváníčko*, *Hirošima*, *Don Juan*, *Rozloučení* (Libor Vaculík), *Mariin sen*, *Šibeničky*, *Sonáta* (Petr Zuska), *Šest tanců*, *Večerní písně* (Jiří Kylián), *Son Chemin* (Patrick Delacroix), *Sen seržanta Earlyho* (Christopher Bruce), *Smrt a dívka*, *Bolero* (Robert North), *Saturnin* (Marika Blahutová), *Z domoviny* (Kateřina Dedková), *S úctou líbám* (Jan Kodet). K jevištním zkušenostem připojila zatím i dvě filmové role - *Anna Balontay* (Hodina tance a lásky, 2002, režie Viktor Polesný) a *Duše Paskaliny* (filmové zpracování opery Bohuslava Martinů *Sestra Paskalina*, 2002, režie Jaroslav Hovorka). Od sezony 2003/04 studuje na HAMU obor choreografie. Ve Státní opeře Praha tančí v současné době hlavní role v celovečerních inscenacích *Dáma s kaméliemi* a *Popelka* či sólo v baletu *Bronislava Roznose* *Time of Pain*.

PETR KOLÁŘ /sólita baletu/

Absolvent Taneční konzervatoře v Brně. Studia ukončil v roce 1989 a jeho prvním angažmá se stal Pražský komorní balet Pavla Šmoka. V letech 1993-1994 absolvoval základní vojenskou službu v Armádním uměleckém souboru Praha. V roce 1995 získal Cenu Thálie za mimořádný jevištní výkon v taneční kreaci *Seul* na hudbu Jacquese Brela. V sezoně 1996-1997 působil jako sólista v Národním divadle v Brně, v letech 1999-2001 byl členem Bratislavského divadla tance. Úzce spolupracoval s významným českým choreografem Janem Kodetem na tanečních projektech doma i v zahraničí. Od roku 2001 až dosud je sólistou Pražského komorního baletu - souboru Státní opery Praha. Za svou dosavadní uměleckou kariéru vytvořil dlouhou řadu rolí v choreografiích Jiřího Kyliána, Pavla Šmoka, Libora Vaculíka, Petra Zusky, Petra Tyce, Roberta Northa, Jána Ďurovčíka a mnoha dalších tvůrců. Zúčastnil se uměleckých zájezdů takřka po celém světě.

STÁTNÍ OPERA PRAHA V ZAHRANIČÍ /2005/

JAPONSKO

V tomto kalendářním roce uskutečnila Státní opera Praha poprvé ve své historii hned dvě japonská turné. V lednu 2005 představila japonskému publiku své inscenace Kouzelné flétny a Netopýra. Před několika týdny /7. 11./ se vrátila ze svého již sedmého turné, při kterém navštívila koncertní síně v Ósace, Fukuocce, Yokohamě, Tokiu, Sapporu, Nagoyi, Naganu a dalších městech.

Tentokrát zde hostovala s Verdiho Aidou. Inscenace, kterou ve Státní opeře Praha nastudoval režisér Petar Selem (scéna Hafiz Abdel Farghali, kostýmy Josef Jelínek), patří od své premiéry 2. 6. 1994 k nejúspěšnějším titulům SOP. Do Japonska jezdí už řadu let největší operní domy z celého světa včetně milánské La Scaly nebo Vídeňské státní opery. Státní opera Praha přijela letos bezprostředně po hostování skvělé mnichovské Bavorské státní opery. Soubor i v této nelehké konkurenci obstál výborně, jak dokumentovaly vyprodané sály a nadšené ohlasy z řad vděčných diváků. V sérii představení pod taktovkou italského dirigenta Giorgia Crociho a dirigenta SOP Jiřího Mikuly vystoupili sólisté a stálí hosté SOP Anda-Louise Bogza a Maida Hundeling (Aida), Igor Jan a Jan Vacík (Radames), Galia Ibragimova a Veronika Hajnová (Amneris), Martin Bárta a Miguelangelo Cavalcanti (Amonasro), Lukáš Hynek-Krämer a Oleg Korotkov (Král), Ladislav Mlejnek a Oleg Korotkov (Ramfis), Jiří Hruška (Posel) a Jana Levicová (Kněžka).

Obě turné byla organizačně připravena agenturou Konzerthaus Japan, jejímž majitelem a generálním ředitelem je pan Masayuki Kobayashi. Na rok 2007 chystá Státní opera Praha další osmé japonské turné, a to s Verdiho operou La Traviata.

SALCBURK

Nebývalý úspěch ve Verdiho Traviatě zaznamenali sólisté a sbor Státní opery Praha 15. a 16. října v Salcburku. Po dva večery vyprodaný Grosses Festspielhaus Salzburg aplaudoval protagonistům na otevřené scéně. Yikun Chung, Aleš Briscein, Roman Janál a zejména Adriana Kohůtková (Violetta) a Vladimír Chmelo (Germont) sklidili za své výkony bouřlivé ovace. Nadšení diváci ocenili i Salzburger Mozarteum Orchester, který řídil Leoš Svárovský.

BAD ELSTER

Dne 18. 9. 2005 se představil operní soubor Státní opery Praha již potřetí v německém lázeňském městě Bad Elster. Po úspěšných operách Carmen a Nabucco, provedených koncertně v sále Lázeňského domu, byla v tomto roce uvedena v nově rekonstruovaném secesním divadle König Albert Theater Donizettiho Lucia di Lammermoor.

V hlavních rolích se představili Dagmar Vaňkátová (Lucia), Martin Šrejma (Edgardo) a Vratislav Kříž (Enrico), dirigoval Florian Merz. Představení se konalo v rámci festivalu Chursächsische Festspiele, který je každý rok věnován tematicky jiné evropské zemi. Letos byla řada na Velká Británii, a proto padla volba na Lucii di Lammermoor, jejíž libreto vzniklo na motivy historického románu Sira Waltera Scotta.

MACERATA

Ve dnech 15. a 17. července 2005 se uskutečnilo představení opery Francise Poulenca *Les mamelles de Tirésias* a světová premiéra současného italského skladatele Marka Tutina *Le bel indifferente* na text J. Cocteua v Maceratě, v divadle Lauro Rossi na zahájení 41. operní sezony. Scénografii a kostýmy v barvách francouzské vlajky a režii vytvořil slavný italský režisér Pier Luigi Pizzi, choreografii vytvořil Gheorghe Iancu. Obě opery hudebně nastudoval s italskými a francouzskými sólisty, orchestrem a sborem Státní Opery Praha francouzský dirigent Guillaume Tourniaire.

KOREA

Státní Opera Praha a Beseto Opera ze Soulu v Koreji uzavřely v roce 2004 smlouvu o spolupráci, v jejímž rámci vystoupili korejští sólisté v říjnu 2004 v Praze ve dvou představeních Bizetovy *Carmen*. Spolupráce pokračovala v Soulu, kam odjelo devět sólistů SOP a dirigent Jiří Mikula. Ve dnech 1. až 6. dubna 2005 se uskutečnilo šest představení Mozartovy *Kouzelné flétny*, ve čtyřech se představili naši sólisté spolu s korejskými umělci, ve dvou zpívali pouze korejští sólisté. Na představeních se podílel korejský sbor a ukrajinský orchestr. Do korejské scény byly zapůjčeny kostýmy výtvarníka Josefa Jelínka. Představení se hrála v Art Centru – moderní hale pro 2800 diváků, s výbornou akustikou a krásným interiérem. Naši sólisté i dirigent Jiří Mikula byli přijati velmi srdečně. Roli Královny noci zpívala Dagmar Vaňkátová, Tamina Aleš Briscein, Paminu Simona Procházková, Václav a Jana Siberovi vytvořili neodolatelný pár Papagena a Papageny, jako tři dámy se představily Dana Koklesová, Klára Džuganová a Andrea Kalivodová a Sarastra zpíval Lukáš Hynek-Krämer. V plánu je další hostování umělců Státní opery Praha v Koreji v příštím roce.

DRÁŽĎANY

Balet Státní opery Praha zavítal 22. října do Drážďan, kde se na hlavní scéně Staatsschauspiel Dresden představil s celovečerní inscenací choreografa Bronislava Roznosa *Time of Pain / Čas bolesti*. Drážďanské publikum přijalo baletní soubor Státní opery velmi vstřícně, představení zhlédla také řada významných divadelních kritiků.

MADRID

Pražský komorní balet – soubor baletu Státní opery Praha nezahálel ani během letošních prázdnin. Uprostřed léta ve dnech 26.–30. července se vydal na pracovní zájezd do Španělska. Během tří večerů viděli diváci na scéně Centro Cultural de la Villa v Madridu představení složené výhradně z choreografií čelné osobnosti moderní české baletní školy Pavla Šmoka. Vedle komediální hříčky *Záskok (Stand-in)* na hudbu Franze von Suppého, která s nadsázkou zpracovává příběh z divadelního zákulisí a patří k repertoárovým stálícím už několik desítek let, byly dále na programu choreografie *Stabat* na hudbu Antonína Dvořáka a *Kreutzerova sonáta* a *Sinfonietta* s hudbou Leoše Janáčka. Všechna představení přilákala do hlediště početné publikum a setkala se s velmi pozitivním ohlasem.

PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

GENERÁLNÍ PARTNER PŘEDSTAVENÍ

HLAVNÍ PARTNEŘI PŘEDSTAVENÍ

KOPRODUKCE

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI STÁTNÍ OPERY PRAHA

